

λέει, «τὰ μάτια σου εἶνε τόσο κόκκινα!» Τὸ ἀγγελοῦδί μου ἦταν ἔτοιμο νὰ ζεσπάσῃ σ' τὰ δακρυά. Τὴν ἄρπαξα κι' ἐγὼ σ' τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴ φιλοῦσα σὰν τρελλή, κι' ἐκείνη ἔχυνε αχτίδες τὸ πρόσωπό της ἀπὸ χαρὰ. Μὰ ἐκεῖ ποῦ τὴν ἄφινε ἀπ' τὰ χέρια μου, καὶ στάθηκε μπροστά μου, μοῦ χτύπησε ἔτσι σὰν κστραπή, πόσο πολὺ σοῦ μοιάζει. Τὴν ἄρπάζω λοιπὸν ξαναρχῶς, καὶ τὴ φιλῶ, τὴ φιλῶ, ὡς ποῦ κουράστηκε κι' ἐκείνη κι' ἐγώ. Τὸ ἀγγελοῦδί μου, θαρροῦσε πῶς τὴ φιλοῦσα μοναχὰ γιὰ τὰ γλυκὰ της μάτια, καὶ πόσο χαίρουνταν! Δὲν ἤξερε ἡ καημένη, γιὰτί τέτοιος κατακλυσμός φιλιῶν καὶ τόση συγκίνηση... Ἐπειτα μόλις γλύτωσα ἀπ' τὰ χέρια της, κι' ἄγγιζαν πάλι τὰ πόδια της χάρμου, καὶ τὴ βλέπω μονομιᾶς καὶ χύνεται κατὰ τὴν πόρτα, πηδῶντας, χορεύοντας, χτυπῶντας τὰ χέρια, κι' ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ «Κίκο! Κίκο! ἢ μαμὰ δὲν ἔκλαψε! ἢ μαμὰ δὲν ἔκλαψε!» Τὰ εἶχανε συμφωνημένα τὰ κατεργάρικα. Ὁ Κίκος ἦτανε κρυμμένος ἀπὸ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, καὶ καρτεροῦσε ν' ἀκούσῃ τ' ἀποτέλεσμα· καὶ σὰν ἤκουσε τὴ φωνὴ τῆς Σοφίας, πῆδησε κι' αὐτὸς ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά του, κι' ἄρχισε νὰ κράζῃ: «Δὲν ἔκλαψε! δὲν ἔκλαψε!» Ἐπειτα ἄρπαξε τὸ χέρι τῆς ἀδερφῆς του, καὶ τὰ δύο μαζὶ ἔστησαν ἕνα συρτὸ γύρω σ' τὴν κάμαρη τραγουδῶντας

«Ἡ μαμὰ δὲν ἔκλαψε,
δὲν ἔκλαψ' ἢ μαμὰ!»

Ἄχ, Σταμάτη! τίποτα δὲν εἶναι σὰν τῆς μάννας τὰ σπλάχνα, τίποτα! Καὶ σὰ βλέπει τὰ παιδιὰ της νὰ τῆς δείχνουν τόση ἀγάπη, εἶναι ἀληθινὰ θάμα, πῶς ἡ χαρὰ δὲν τὴν πνίγει!

Ἐχτὲς ἦρθε πάλι νὰ μὲ δῇ ἡ φιληνάδα μου, ἡ κυρία Σιδέρν, κι' ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ μὲ πᾶρῃ σ' τὸ σπίτι της, ὅπου ἦταν τὸ βράδυ νὰ γεῖνῃ μιὰ μικρὴ συναναστροφή. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ ἤμουνα κουρασμένη, καὶ δὲν ἤθελα νὰ πάω, «Μὰ γιὰτί» μοῦ λέει «καημένη; Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε ὁ ἄντρας σου, ἐσὺ κλείστηκες σ' τὸ σπίτι σου μέσα σὰν καλογριά... Ποιὸς ξέρει;» (καὶ γελοῦστε σὰν τὸ λέγει) «ποιὸς ξέρει; Ἐκεῖνος ἴσως τὸ διασκεδάζει καὶ καλοπερνᾷ σ' τὸ Παρίσι, κι' ἐσὺ ἐδῶ περνᾷς ἡσυχῇ ζωὴ.» Ἐγὼ, τῆς ἀπήντησα (καὶ τὸ λέω ἀλήθεια, ἀγαπημένε μου Σταμάτη), πῶς πολὺ θὰ χαρῶ, ἂν μάθω πῶς διασκεδάσεις καμιά φορὰ, σὰ μπορεῖς. Τὸ ξέρω πῶς μακριὰ ἀπὸ μᾶς θὰ σ' ἔπιανε μεγάλη στενοχώρια, ἂν δὲ μπορούσες κάποτε νὰ ξεχνᾷς τὴ μοναξιά σου καὶ τὴν ζενιτιά. Ἐπειτα δὲν εἶναι κι' ἀλήθεια πῶς κλείστηκα μὲσ' σ' τὸ σπίτι. Βγαίνω καὶ τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ, καὶ περπατῶ μὲ τὰ παιδιὰ. Μῆτε εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲ διασκεδάζω... Τὲς προᾶλλες προσμένεμας τὸ γράμμα σου, κι' ἤμαστε ὅλοι αὐτιά, γιὰ ν' ἀκούσουμε

τὸ χαρῶπὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ. Τὰ παιδιὰ ἔχουνε μεγάλο συνερισμό, ποῦ νὰ πρωτοπροφτάσῃ νὰ μοῦ φέρῃ τ' ἀγαπημένο σου γράμμα. Μόλις λοιπὸν ἀκούσθηκε τὸ κουδούνι, καὶ πετιέται ὁ Κίκος, μὰ μὲσ' σ' τὴ βία του σκούνησε ὁ δυστυχισμένος, καὶ πέφτει χάμου μακρὸς πλατῆς. Ἐγὼ, νὰ σοῦ πῶ, τρόμαξα, κι' ἔτρεχα νὰ τόνε σηκώσω μὰ πρὶν προφτάσω, πετάχτηκε ὀρθιος μοναχὸς του, καὶ κόκκινος σὰ φωτιά ἀπὸ ντροπὴ «Δὲν κλαίω» μοῦ εἶπε «δὲν κλαίω, δὲν κλαίω!» Κ' ὡς τόσο εἶδα ἔπειτα πῶς εἶχε καταπληγωμένο τὸ γόνατό του. Σ' τὸ μεταξὺ, βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν ἡ Σοφία, ἔτρεξε σ' τὴν πόρτα, καὶ μοῦ ἔφερε αὐτὴ τὸ γράμμα σου, ξεκαρδισμένη ἀπ' τὰ γέλια. Τέτοιες ἱστορίες ἔχουμε κάθε μέρα σ' τὸ σπίτι, καὶ τί λένε πῶς δὲ διασκεδάζω;

Νὰ σοῦ πῶ κι' ἕνα καινούριο, ποῦ εἶμαι βέβαιος πῶς πολὺ θὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Ἡ κόρη τοῦ κ. Φωκᾶ παντρεύεται μὲ τὸ βαθύπλουτο φίλο σου. Ἀκούω πῶς ὁ κ. Πλουτάκης τρελλάθηκε μαζὶ της — τὴν ἀγάπησε, λένε, ὅσο δὲν ἀγάπησε ποτέ του μῆτε τίς ἀγγλικὲς ὁμολογίες, — κι' ὁ λόγος εἶναι γιὰτί εἶχε τὴν ὑπομονὴν ἢ κοπέλλα νὰ τὸν ἀκούῃ δύο ὥρες μιὰ μέρα, ποῦ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὰ ἐμπορικὰ του κατορθώματα σ' τὸν καιρὸ τοῦ Κοιματικῆς πολέμου...

Ἐπίλογος

Κι' ἔζησαν πολλὰ χρόνια, καλὰ κι' εὐτυχισμένα, καὶ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ζήσουν κι' ἄλλ' ἀκόμα!

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Ἄ Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΤΑ ΚΑΛΑ ΣΙΓΑΡΑ

Δι' ὀλίγα πράγματα ὑπάρχουσι τόσον διάφοροι γνῶμαι ὅσαι διὰ τὰ πούρα σιγάρα. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὴν Γερμανίαν ζητοῦνται τὰ ξηρὰ καὶ ταχέως καίμενα σιγάρα· ὁ πωλῶν νωπὰ σιγάρα ὀλίγην ἔχει κατανάλωσιν τοῦ ἐμπορεύματός του. Ἐν Ἀμερικῇ ὀλίγοι εἶνε οἱ προτιμῶντες τὰ ξηρὰ σιγάρα, ποτὲ δὲ τὰ τόσον ξηρὰ ὅπως εἰς ἄλλα μέρη. Κατὰ προτίμησιν ζητοῦνται ἐκεῖ τὰ κάπως ἀπαλὰ σιγάρα, ἔχι ὅμως τὰ πλήρη ὑγρασίας τὰ ἐν Κούδχα καπνίζόμενα. Ὁ θεριακλῆς τῆς Κούδχας καπνίζει πάντοτε σιγάρα ἐτοιμασθέντα ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ποτὲ δὲ σιγάρον παλαιότερον τῶν 48 ὥρων. Τὰ σιγάρα του κυριολεκτικῶς συρίζουσιν ὅταν ἀνάπνυται, ἀλλὰ διατηροῦσιν ὅλην τὴν γεῦσιν τοῦ καπνοῦ, ἐνῶ τὰ ξηρὰ σιγάρα τὴν χάνουσιν ἕνεκα τῆς ἐξεατμίσεως. Ἡ γεῦσις τοῦ καπνοῦ διατηρεῖται καλλίτερον, ὅταν τὰ σιγάρα περικαλύπτωνται διὰ φύλλου ἐκ μετᾶλλου, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰ σιγάρα ταῦτα εἶναι πάντοτε ὑποδεέστερα τῶν προστάτως κατασκευασθέντων. Ἡ ἐν Εὐρώπῃ προτίμησις τῶν ξηρῶν σιγάρων προέρχεται καὶ ἕνεκα ἰδιότητος τὴν ὅποιαν πολλοὶ παρετήρησαν. Τὰ εὐθηνὰ εὐρωπαϊκὰ σιγάρα δὲν εἶνε

τόσον βλαβερά ὅσον τὰ ἀμερικανικά. Ξηραίνονται μέχρις οὗ καταστήσῃσι σχεδὸν ἄχυρον. Καί ναί μὲν μικρὰν μόνον γεῦσιν καπνοῦ διακτροῦσιν, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι ναί τὴν κακὴν γεῦσιν τὴν χαρακτηρίζουσαν τὰ κατωτέρα ποιότητος ἀμερικανικά σιγάρα.

ΑΓΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΩΝ

Αἱ παρισιναὶ ἡμερησίδες ἀρροῦνται τὸν ἐξῆς ἀληθῶς ὀμηρικὸν ἀγῶνα μεταξὺ δύο ἑκατομμυριούχων.

Ὁ εἷς εἶνε κοσμηματοπώλης καὶ ὁ ἄλλος ὀδοντοίατρος καὶ οἱ δύο γείτονες ἰδιοκτητῆται θαυμασίων μεγάρων κατὰ τὴν πάροδον τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Τὰ μέγαρά των ἐχωρίζοντο μέχρι πρὸ μικροῦ ὑπὸ παλαιῦ τινος οἰκοδομήματος, τὸ ὅποιον ἐπωλεῖτο.

Ὁ κοσμηματοπώλης μαθὼν τὰ κατ' αὐτὸ καὶ ἐπιθυμῶν νὰ εὐρύνη τὴν περιοχὴν τοῦ κήπου του προσέφερεν 160 χιλιάδας φράγκων, τιμὴν ὑπέρογκον διὰ πάντα ἄλλον, βέβαιος ὅτι ἡ ἀγορὰ ἦτο ἐξησφάλισμένη πλέον. Ἀφ' ἧς μακθάνει παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου του, ὅτι ἄλλος ἀγοραστὴς τὸν ὑπερέβαλε πολὺ εἰς τὴν τιμὴν καὶ ἠγόρασε τὴν οἰκοδομὴν ἀντὶ 410 χιλιάδων φράγκων.

Ποῖος εἶνε αὐτός; Ὁ γείτων του ὁ ὀδοντοίατρος.

Ὁ κοσμηματοπώλης τρέχει καὶ τὸν εὐρίσκει:

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ παιγνίδι ποῦ μοῦ ἐπαίξατε; ἐγὼ ἤθελα νὰ πάρω τὸν τόπον αὐτὸν διὰ νὰ μεγαλώσω τὸν κήπὸν μου.

— Καὶ ἐγὼ τὸν θέλω διὰ νὰ οἰκοδομήσω ἄλλο σπίτι δι' ἐνοικίασμα.

— Ἄλλο σπίτι! σπίτι δι' ἐνοικίασμα! Μὰ θέλετε νὰ μὲ πνίξετε, νὰ μοῦ καταστρέψετε τὸ σπίτι μου ἐπὶ τέλους! Νὰ σᾶς δώσω κέρδος 100 χιλιάδων φράγκων καὶ νὰ μοῦ ἐκχωρήσετε τὴν ἀγοράν.

— Ὁχι, εὐχαριστῶ τὸ ἀγόρασα καὶ θὰ τὸ κρατήσω ἢ ἐπιχειρήσεις εἶνε λαμπρά.

— Ἀφοῦ τὸ θεωρεῖτε ὡς ἐπιχείρησιν, τότε τί σᾶς ἐνδιαφέρει μὲ ποῖον τρόπον θὰ κερδήσετε;

Ὅρισατε σεῖς τὸ κέρδος; πόσα σᾶς ἀρκοῦν;

— Τίποτε.

— Διχόσται, τριακόσται χιλιάδες;

— Ὁχι.

— Πεντακόσται.

— Οὔτε.

Ὁ κοσμηματοπώλης φεύγει πνέων μένεα.

Ὁ ὀδοντοίατρος ἀρχίζει μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὴν οἰκοδομήν. Ἐν πάτωμα, δύο πατώματα, τρία πατώματα...

Ὁ κοσμηματοπώλης δὲν ἀντέχει πλέον.

— Θέλετε 800 χιλιάδας φράγκα κέρδος; λέγει πρὸς αὐτόν.

— Ὁχι, κύριε! δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὰ χρηματὰ σας. Εἶμαι πλούσιος ὅσον καὶ σεῖς καὶ μοῦ ἀρέσει νὰ οἰκοδομῶ.

— Ὅμιλεῖτε ἀποφασιστικῶς.

— Μάλιστα.

— Τόσον χειρότερα διὰ σᾶς.

Ὁ κοσμηματοπώλης συμβουλεύεται τὸν ἀρχιτέκτονά του καὶ μακθάνει ὅτι εἰς δύο μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ νέου οἰκοδομήματος ἔχει δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ τοίχον κατ' ἀρέσκειαν ὑψηλόν.

Εὐθὺς λοιπὸν κτίσται καὶ ὑλικὸν καὶ ἀρχίζει ὁ τοίχος· τοίχος ἀπλοῦς, λευκός, χωρὶς κανὲν στόλισμα. Καθ' ὅσον προχωρεῖ ἡ οἰκοδομή, προχωρεῖ καὶ αὐτὸς, φραγμὸς τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτὸς ἀμείλικτος.

Τώρα τρέχει ὁ ὀδοντοίατρος εἰς τὸν κοσμηματοπώλην:

— Αὐτὸ ποῦ μοῦ κάμνετε εἶνε φρικτόν.

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Μοῦ καταστρέφετε τὸ σπίτι.

— Πολὺ τὸ ἐπιθυμῶ.

— Θὰ καταφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια.

— Θὰ χάσετε; εἶνε δικαίωμά μου νὰ κτίσω τοίχους εἰς τὴν περιοχὴν μου.

— Λοιπὸν τί θέλετε;

— Τίποτε.

— Πόσα στοιχίζει ὁ τοίχος;

— Μικρὰ πράγματα· 75 χιλιάδας φράγκα.

— Σᾶς δίδω 200 χιλιάδας διὰ νὰ τὸν κρημνίσετε.

— Ἀστεῖεύθετε;

— 500 χιλιάδας.

— Εὐχαριστῶ· εἶμαι πλούσιος ὅσον καὶ σεῖς καὶ μοῦ ἀρέσει νὰ οἰκοδομῶ.

Καὶ ἡ ὑπόθεσις μένει ἕως ἐδῶ πρὸς μεγάλην τέρψιν τῶν περιοίκων.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Μέγα διήγειρεν ἐνδιαφέρον ἡ ἐμφάνισις ἀληθῶς ἐκτάκτου ἀδάμαντος, ὅστις βεβαίως θὰ καταταχθῇ μετὰ τοῦ Κορινθοῦ, τοῦ μεγάλου Μογγόλου, τοῦ Régent καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων ἀδαμάντων. Ὁ ἀδάμας οὗτος ὠνομάσθη «Κυανοῦς Ἀστὴρ» ἕνεκα τῆς ἀνταυγείας του. Ζυγίζει 40 καράτια, εἶνε καθαρώτατος καὶ ὑπέρτερος παντὸς ἄλλου κατὰ τὴν στιλπνότητα, δὲν ἔχει δὲ τὴν ἐλαχίστην κηλίδα.

Ὅταν ἔρθασεν εἰς Παρισίους, οἱ ἐπισημότεροι ἀδαμαντοπῶλαι προσεπάθησαν, διὰ παντὸς τρόπον, νὰ γίνωσι κάτοχοι τοῦ μοναδικοῦ τούτου λίθου. Εὐτυχέστεροι τῶν ἄλλων οἱ Βεβέρ, οἱ γνωστοὶ ἀδαμαντοπῶλαι τῶν Παρισίων, κατέρθωσαν ν' ἀποκτήσωσι τὸν «Κυανοῦν Ἀστέρα» καὶ προτίθενται νὰ τὸν ἐκθέσωσι μετ' ἄλλων πολυτίμων λίθων εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς Μόσχας. Ἡ κυρία Καρνὸ ἐσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατάστημα τῶν Βεβέρ καὶ συναχάρῃ αὐτοὺς διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοιοῦτου ἐξαισίου λίθου.

ΑΙ ΚΟΥΒΑΡΙΣΤΡΑΙ

Κατ' ἀρχὰς κόπτεται τὸ ξύλον εἰς βάρδους μήκους 4—5 ποδῶν καὶ πλάτους 7/8 δακτύλου μέχρι 3 δακτύλων, κατὰ τὸ μέγεθος τῆς κουβαρίστρας. Αἱ βάρδοι αὗται ἀφοῦ ξηρανθῶσιν ἐντελῶς, χωρίζονται εἰς μικρότερα τεμάχια καὶ ξηραίνονται πάλιν διὰ θερμοῦ ἀέρος ἐντὸς καμίνου. Κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν κόπτεται, ἕκαστον τεμάχιον διατυπύεται συνάμα καθέτως καὶ ἐπὶ τέλους τίθεται ὑποκάτω μακροῦ καὶ ταχέως στρεφομένου τρυπάνου. Μετὰ ταῦτα μία μόνη στροφή ἕκαστου τεμαχίου ἐπὶ μικρῶν μαχαίριων, στρεφομένων μετ' ταχύτητα ἀτραπῆς, σχηματίζει τὴν κουβαρίστραν κατὰ τὸν δοθέντα τύπον, καὶ τοῦτο εἰς ἕν δευτερόλεπτον δι' ἕκαστην κουβαρίστραν.

Σειρὰ μικρῶν παιδίων τροφοδοτεῖ τὴν μηχανήν.

Οἱ παῖδες θέτουσιν ἀπλῶς τὰ τεμάχια ἐντὸς σωλή-
νος, ἐκλέγουσι δὲ τὰ καλὰ τεμάχια καὶ ἀπορρίπτουσι
τὰ βροζώδη καὶ ἐλαττωματικά. Τὸ μηχανήμα εἶναι
αὐτόματον, ἀλλὰ χρειάζονται καὶ οἱ παῖδες δι' ὅ,τι
δὲν δύναται νὰ τελειοποιήσῃ τὸ μηχανήμα. Ἀφοῦ
αἱ κουβαρίστραι τορευθῶσι, τίθενται ἐντὸς μεγά-
λου τυμπάνου καὶ στρέφονται ταχέως μέχρις οὗ γί-
νωσι στιλπναί· διὰ ἰδιαιτέρας δὲ σκευασίας χρωμα-
τίζονται κίτριναί, μαῦραι ἢ ἐρυθραί. Ὁ ἀριθμὸς
200 ἢ 300 ὑάρθαι ὁ ἐπὶ τοῦ χαρτίου τῆς κουβαρί-
στρας δὲν ἐμφαίνει ὅτι ἡ κλωστή ἐμετρήθη, ἀλλ'
ὅτι ἡ κουβαρίστρα ὑπελογίσθη ὡς δυναμένη νὰ πε-
ριλάβῃ τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖνον.

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Παρὰ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν μεταξὺ Ἐκεῖνου καὶ
Ἐκεῖνης.

Ἐκεῖνη : Λέγεις πῶς μ' ἀγαπᾷς· ἀπόδειξέ μου
τὸ λοιπόν.

Ἐκεῖνος : Νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω· Πέσε 'ς τὴ θά-
λασσα καὶ θὰ ἰδῆς ἂν δὲν θὰ πέσω κ' ἐγὼ μέσα νὰ
σὲ σώσω.

ΕΝ Τῷ ὨΚΕΑΝῷ

Ἡ ἑσπερινὴ ἀποχώρησις

Τὸ θέαμα τῆς θαλάσσης ἐθαυμάζομεν μόνον
περὶ τὴν ἑσπέραν, ἀφοῦ οἱ ἐπιβάται κατέβη-
κον εἰς τοὺς κοιτῶνάς των, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν
ἐρημιτῶν. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκεῖνην, ὅτε ἐπὶ τοῦ
διαφανοῦς εἰσέτι περὶ τὴν δύσιν ὄριζοντος ἡ ἐσχ-
ματὶ τῆς θαλάσσης ἐχάραττε καθαρωτάτην μέ-
λαιαν γραμμὴν, ἡ δὲ ἐπιφάνεια αὐτῆς οὐσα με-
λανωτάτη ὡσεὶ ἐκ πίστεως δὲν ἐφείλκε τὸ βλέμμα
εἰς σημεῖόν τι ὠρισμένον, ἤτο εὐχάριστον νὰ ἐγ-
καταλιμπάνηται τις εἰς τὸν ῥοῦν τῶν ἀτάκτων
καὶ κατατετμημένων λογισμῶν, ὅστις ὁμοιάζει μὲ
τὴν διαδοχὴν τῶν εἰκόνων τοῦ ἐνυπνίου, ῥοῦν τὸν
ὅποιον συνάδουσιν οἱ ἐρρυθμοὶ κτύποι τῆς ἑλικος.

Ἄλλ' οἱ λογισμοὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκεῖνην
ἠπέκον τὸ χροῖμα τῆς θαλάσσης. Ἀπέναντι τῆς
ἀπεράντου ἐκτάσεως τῶν ὑδάτων, ἐφ' ἧς οὐδὲν
ἔχουσι φαίνεται τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ χρόνου, ὁ
σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου ταξιδίου, τὰ συμφέροντά
μας, ἡ χώρα μας, τὰ πάντα μᾶς φαίνονται τό-
τον ἀπομεμακρυσμένα, συγκεχυμένα, μικρά, ἐλε-
εινά!... Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι τρεῖς ἡμέρας
πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐβλήθη τὸσον πολὺ
ἕνεκα τοῦ ψυχροῦ χειριτισμοῦ ἐνὸς γνωρίμου μου,
ὅν συνήντησα ἐν τῇ ὁδῷ Βαρβαρού!... Τί ἀθλιό-
της!... Τώρα ὁλ' αὐτὰ φαίνονται ἀναμνήσεις ἄλλης
ὑπάρξεως, αἵτινες προκύπτουσι μίαν μόλις στιγ-
μὴν καὶ κατακρημνίζονται πάλιν καὶ βυθίζονται
εἰς τὴν ἀμέτρητον ἐκεῖνην ἄβυσσον, τὴν χαίνου-
σαν ὑποκάτωθεν καὶ περίξ ἡμῶν. Καὶ ἀφιέμεθα
εἰς τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης ἐπὶ φανταστικῆς νηὸς,

ἣτις προχωρεῖ, προχωρεῖ ἀδιακόπως πέραν τῆς
τελευταίας ξηρᾶς, διὰ μέσου τοῦ ἀπεράντου νο-
τίου Ὠκεανοῦ, ὁποῦθεν πᾶσαι αἱ στερεαὶ φαίνονται
οἰοναὶ συσπειρούμεναι, ἀποκλίνουσαι πρὸς τὸ ἄλλο
ἡμισφαίριον ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐρημίας του. Ἄλλ'
ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκεῖνη ἡ φαντασία χάνεται, πτοεῖ-
ται καὶ ἐπανίπταται μεθ' ὄρμητικῶν πόθου ἐν τῷ
μέσῳ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν προσ-
φιλεστέρων πλασμάτων, εἰς τὴν αἴθουσαν ἐνθα
εἰσὶ συνηγμένοι αἱ μορφαὶ ἐκεῖναι ὑπὸ τὴν λάμ-
ψιν λυχνίας, τῆς ὁποίας τὸ φῶς ἀστράπτει τώρα
εἰς τὸν νοῦν μας ὡς ἥλιος. Πλὴν αἱ μορφαὶ ἐκεῖ-
ναι δὲν μειδιῶσι καὶ ἐπὶ πασῶν ζωγραφίζεται
σκεπτικὴ ἀνησυχία, ἡ δὲ ἰδέα ὅτι πᾶσα στροφή
τῆς ἑλικος αὐξάνει τὴν ἀποχωρίζουσαν μας
ἐξ αὐτῶν τεραστίαν ἀπόστασιν, καταθλίβει τὴν
ψυχὴν μας. Τὴν τεραστίαν ἀπόστασιν; Διὰ
νὰ τὴν σμικρύνωμεν εἰς τὴν διάνοιάν μας προσ-
παθοῦμεν νὰ σμικρύνωμεν τὸν πλανήτην μας πα-
ραβάλλοντες αὐτὸν μὲ τὸ σύμπαν, καὶ τὸν φαν-
ταζόμεθα ὡς βανίδια ὑδάτος ἐπὶ μορίου τινὸς
πηλοῦ. Τί ἀπόστασις δύναται νὰ μεσολαβῆσῃ
μεταξὺ δύο ἐγγυματογενῶν σκωλήκων; Ἄλλ' ὁ
λογισμὸς ἐπικνέροχεται κατανγκαστικῶς εἰς τὴν
παραβολὴν τοῦ κόσμου πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸ
σύνθηες αἶσθημα τῆς ἐκπλήξεως ἀναγεννᾷται. Ναι,
εἶνε τεραστία ἡ ἀποχωρίζουσα ἡμᾶς ἀπόστασις.
Ἄς ἀποδιώξωμεν λοιπὸν τὴν εἰκόνα τῶν μορφῶν
αὐτῶν. Ἄς συλλογισθῶμεν πάλιν τὴν θάλασσαν.
Ἄς ἀποκοιμίσωμεν τὸν νοῦν ἐπὶ τῶν ἀπεράντων
τούτων ὑδάτων. Τί ὠραία θάλασσα! Καὶ τί ἡρε-
μία! Καὶ ὅμως πόσα φρικτὰ πράγματα εἶδεν
ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη ἐρημία! Εἶδε διερχομένους
τοὺς τυχοδιώκτας, τοὺς ἀπλήστως ποθοῦντας τὸ
χρυσίον καὶ ἀκονίζοντας τὰ ὄπλα των χάριν τῶν
ἐπονειδίστων ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ σφαγῶν· εἶδεν
ἀνταρσίας δούλων κατασταλαίσεως αἱματηρῶς ἐντὸς
τοῦ κήτους τῶν πλοίων τῶν σωματεμπύρων, μα-
κρὰ μαρτύρια πληρωμάτων λιμωττότων, νευαγία
φρικτῶδη ἐντὸς τοῦ σκότους, ἀγωνίας παράφρονος
οἰκογενειῶν ὀλοκλήρων σπασμωδικῶς κρατουμέ-
νων ἐκ τῆς ἄκρας τῶν ἰσθῶν, ἐναγωνίως ἐπικη-
λουμένων μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν
οὐρανὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀποπνιγόμενον ἐκ
τῶν κυμάτων. Τοῦτ' αὐτὸ ἠδύνατο νὰ συμβῆ
καὶ εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς ἐκρήξεως ἐνὸς λέβητος,
μετὰ μίαν ὥραν, μετὰ ἓν λεπτόν. Φοικιῶντες
φантаζόμεθα τότε τὴν βρυδείαν κατάβασιν τοῦ
πτόματός μας βυθίζομένου ἀπὸ ζώνης εἰς ζώνην,
ἀνὰ μέσον τῶν διαφόρων κόσμων φυτῶν, ἰχθύων,
ὄστρακοδέρμων, μαλακίων, διαλύοντος κάθετον
γραμμὴν ὀκτακισχιλίων μέτρων μέχρι τῆς πα-
γερᾶς σκοτίας τοῦ ἀτελευτήτου στομάματος τοῦ
ζῶντος βορβόρου καὶ τῶν μικροσκοπικῶν κτε-
λετῶν, τῶν ἀποτελοῦντων τὸν πυθμὲνα τῆς θα-
λάσσης..